Dreptul muncii - Proba teoretica - Curte de Apel

Grila nr.4

1 Transmiterea elementelor contractului individual de muncă în registrul de evidență a salariaților se realizează cel târziu în ziua:

A. începerii activității salariatului;

B. anterioară începerii activității;

C. încheierii contractului individual de muncă.

2 Pauza de masă nu poate fi mai mică de 30 de minute:

A. în cazul tuturor salariaților;

B. în cazul tuturor salariaților minori;

C. în cazul salariaților minori a căror durată zilnică a timpului de muncă este mai mare de 4 ore şi jumătate.

3 Jurisprudența Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie este în sensul că:

A. nu pot face obiect al medierii negocierile cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I și/sau a II-a de muncă, respectiv condiții deosebite și/sau condiții speciale. În condițiile în care, printr-o hotărâre care beneficiază de putere de lucru judecat, s-a statuat că salariatul era îndreptățit să beneficieze de grupa I și/sau a II-a de muncă într-un anumit procent pentru activitatea prestată la angajator, nu se mai poate stabili printr-un acord de mediere, încheiat ulterior, între aceleași părți și pentru aceleași perioade de timp, îndreptățirea salariaților/foștilor salariați la o altă grupă de muncă;

B. pot face obiect al medierii negocierile cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I și/sau a II-a de muncă, respectiv condiții deosebite și/sau condiții speciale în toate cazurile. Nu prezintă relevanţă faptul că anterior medierii, în unele situații, beneficiarii acordului de mediere și angajatorul s-au judecat, iar printr-o hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat dreptul acestora la o altă grupă de muncă decât cea negociată;

C. pot constitui obiect al medierii negocierile cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I și/sau a II-a de muncă, respectiv condiții deosebite și/sau condiții speciale, în unele cazuri. Legiuitorul a recunoscut posibilitatea pentru părțile unui contract de muncă de a negocia condițiile în care se execută contractul individual de muncă, atât cu privire la condițiile de lucru din timpul derulării relațiilor de muncă, cât şi cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I și/sau a II-a de muncă, respectiv condiții deosebite și/sau condiții speciale.

4 Programarea concediului de odihnă se realizează:

A. pe baza actului unilateral al salariatului, în cazul programărilor individuale;

B. cu acordul sindicatului sau al reprezentanților salariaților, în cazul programărilor colective;

C. cu consultarea sindicatului sau al reprezentanţilor salariaților, în cazul programărilor colective.

5 La stabilirea indemnizaţiei de concediu de odihnă se ia în considerare media zilnică a drepturilor salariale:

A. din ultimele 3 luni anterioare celei în care este efectuat concendiul;

B. din ultimele 6 luni anterioare celei în care este efectuat concendiul;

C. din ultimele 2 luni anterioare celei în care este efectuat concendiul.

6 Contractul individual de muncă se suspendă din inițiativa angajatorului:

A. pe durata concediului de odihnă, potrivit programării stabilite de angajator, cu consultarea sindicatului sau, după caz, a reprezentanților salariaților;

B. pe durata efectuării unei proceduri de ferilizare «in vitro», de până la trei zile;

C. în cazul reducerii săptămânii de lucru de la 5 zile la 4 zile, în cazul reducerii temporare a activității pentru motive economice, tehnologice, structurale sau similare.

7 Orice modificare a componenței organului executiv de conducere a unei organizații sindicale constituită prin asociere va fi adusă la cunoștința:

A. Tribunalului București, în termen de 30 de zile;

B. tribunalului unde s-a înregistrat, în termen de 30 de zile;

C. tribunalului unde s-a înregistrat, în termen de 5 zile.

8 Potrivit jurisprudenței Curţii Europene a Drepturilor Omului:

A. comunicările efectuate de salariat la locul său de muncă transmise prin mijloacele tehnice puse la dispoziția sa de către angajatorul său intră în sfera noțiunilor de „viață privată” și „corespondență”. Instrucțiunile unui angajator nu pot să reducă la zero exercitarea dreptului la viață privată socială la locul de muncă în ceea ce îl priveşte pe salariat. Respectarea vieții private și a confidențialității comunicărilor se impune în continuare, chiar dacă acestea pot fi limitate în măsura în care este necesar;

B. comunicările efectuate de salariat la locul său de muncă şi în timpul programului de lucru nu intră în sfera noțiunilor de „viață privată” și „corespondență”, dacă regulamentul intern al angajatorului interzice strict salariaţilor utilizarea calculatoarelor și a resurselor societății în scopuri personale;

C. toate comunicările trimise de un salariat prin mijloacele tehnice puse la dispoziția sa de către angajatorul său trebuie să fie considerate ca având caracter profesional. Drept urmare, nu mai trebuie examinat dacă autoritățile naționale au asigurat un echilibru just între dreptul salariatului la respectarea vieții sale private și a corespondenței sale personale și interesele angajatorului persoanei în cauză.

9 Adeverința prin care se dovedesc sporurile cu caracter permanent care se pot valorifica la stabilirea și/sau recalcularea drepturilor de pensie nu cuprinde în mod obligatoriu:

A. data încheierii contractului individual de muncă și data de încetare a acestuia;

B. perioada în care s-a desfășurat activitatea, cu indicarea datei de începere și de încetare a acesteia;

C. funcția, meseria sau specialitatea exercitată.

10 Pensia anticipată se cuvine, cu cel mult 5 ani înaintea împlinirii vârstei standard de pensionare, persoanelor care au realizat un stagiu de cotizare:

A. cu cel puțin 5 ani mai mare decât stagiul complet de cotizare;

B. cu cel puțin 8 ani mai mare decât stagiul complet de cotizare;

C. cu cel puțin 10 ani mai mare decât stagiul complet de cotizare.

11 La stabilirea stagiului de cotizare necesar acordării pensiei anticipate parțiale se iau în considerare perioadele asimilate în care asiguratul:

A. a beneficiat de pensie de invaliditate;

B. a urmat cursurile de zi ale învățământului universitar, organizat potrivit legii, pe durata normală a studiilor respective, cu condiția absolvirii acestora cu diplomă;

C. a beneficiat, începând cu data de 1 ianuarie 2006, de concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, de până la 3 ani.

12 Jurisprudența Curții Constituționale cu privire la constituționalitatea dispoziţiilor art. 53 alin. (1) teza întâi din Legea 263/2010, este în sensul că:

A. dispozițiile art.53 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 263/2010 sunt neconstituționale deoarece încetarea raportului de muncă al femeii la o vârstă mai redusă decât a bărbatului poate și trebuie să rămână o opțiune a acesteia, în contextul social actual. Transformarea acestui beneficiu legal într-o consecință asupra încetării contractului individual de muncă ce decurge ope legis dobândește valențe neconstituționale, în măsura în care ignoră voința femeii de a fi supusă unui tratament egal cu cel aplicabil bărbaților;

B. dispozițiile citate sunt constituționale, în contextul actual, legiuitorul a apreciat că impunerea unui tratament juridic uniform nu este adaptată încă realităților sociale din România, astfel că egalizarea vârstei de pensionare între femei și bărbați ar echivala cu o aplicare rigidă a principiului egalității în drepturi a cetățenilor între categorii de persoane, respectiv între bărbați și femei, care nu se află în situații identice și, prin urmare, cu o încălcare a spiritului acestui principiu constituțional;

C. dispozițiile citate contravin doar prevederilor art. 16 și prevederilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, prin raportare la directivele europene în domeniu și la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene deoarece o politică generală de concediere care implică concedierea unei femei, având ca singur motiv faptul că aceasta a atins sau a depășit vârsta la care are dreptul la o pensie de stat și care este diferită pentru bărbați și femei în temeiul legislației naționale, constituie o discriminare pe criterii de sex interzisă prin Directiva 76/207 a Consiliului din 9 februarie 1976 privind interzicerea oricărei discriminări pe criterii de sex în ceea ce privește condițiile de muncă, inclusiv condițiile de concediere.

13 În cazul în care, din motive justificate, nu se acordă zile libere, salariații beneficiază, pentru munca prestată în zilele de sărbătoare legală, de un spor la salariul de bază:

A. ce nu poate fi mai mic de 100% din salariul de bază;

B. ce nu poate fi mai mic de 75% din salariul de bază;

C. fără ca prin lege să se prevadă un nivel minim.

14 Asigurații care au absolvit mai multe instituții de învățământ superior:

A. beneficiază de asimilarea, ca stagiu de cotizare, a unei singure perioade de studii, la alegere;

B. beneficiază de asimilarea, ca stagiu de cotizare, a tuturor perioadelor de studii;

C. nu beneficiază de asimilarea, ca stagiu de cotizare, a niciuneia dintre perioadele de studii.

15 Clauza de neconcurență nu își produce efectele dacă contractul de muncă a încetat:

A. ca urmare a condamnării la executarea unei pedepse privative de libertate;

B. ca urmare a admiterii cererii de reintegrare în funcția ocupată de salariat a unei persoane concediate nelegal sau pentru motive neîntemeiate;

C. ca urmare a interzicerii unei profesii, ca măsură de siguranță ori pedeapsă complementară.

16 Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene:

A. necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii de către Curte, care să fie utilă instanței naționale nu impune întotdeauna definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se încadrează întrebările adresate sau explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări.;

B. este indispensabil ca instanța națională să explice, chiar în decizia de trimitere, cadrul factual și normativ din acțiunea principală. Informațiile cuprinse în deciziile de trimitere sunt destinate nu numai să permită Curții să dea răspunsuri utile, ci și să ofere guvernelor statelor membre, precum și celorlalte persoane interesate posibilitatea de a prezenta observații, conform articolului 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene. Revine acesteia din urmă obligația de a veghea ca această posibilitate să fie asigurată, ținând cont de faptul că, în temeiul acestei dispoziții, numai deciziile de trimitere sunt notificate persoanelor interesate;

C. nu este indispensabil ca instanța națională să explice, chiar în decizia de trimitere, cadrul factual și normativ din acțiunea principală. Procedura instituită prin articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale, cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiului cu care sunt sesizate, astfel că, independent de explicațiile instanței naționale, Curtea trebuie să răspundă în mod util și fiabil la întrebările adresate.

17 Persoanele care au desfășurat activități de cercetare, explorare, exploatare sau prelucrare a materiilor prime nucleare beneficiază de pensie pentru limită de vârstă indiferent de vârstă, dacă au realizat un stagiu de cotizare în zona II de expunere la radiații de cel puțin:

A. 15 ani;

B. 17 ani;

C. 20 de ani.

18 Greva de solidaritate nu poate fi declanşată dacă:

A. părțile nu au încercat soluționarea conflictului prin mediere;

B. în unitate nu există organizație sindicală;

C. nu a fost anunțată conducerii unității cu cel puțin trei zile lucrătoare înaintea încetării lucrului.

19 Pensionarii sistemului public de pensii ale căror drepturi de pensie au fost stabilite potrivit legislației anterioare datei de 1 ianuarie 2011, care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții deosebite, potrivit legii, beneficiază de o creștere a punctajelor anuale realizate în aceste perioade:

A. cu 50%;

B. cu 25%;

C. cu 30%.

20 Un salariat în vârstă de 17 ani îşi poate da acordul:

A. să presteze ore suplimentare;

B. să presteze munca de noapte;

C. să lucreze cu fracțiune de normă.

21 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că, în materia strămutării proceselor:

A. solicitarea suspendării judecării fondului în cazul formulării unei cereri de strămutare poate fi calificată ca o fațetă a accesului liber la justiție;

B. imparțialitatea obiectivă a judecătorului este prezumată până la proba contrară, iar aprecierea subiectivă a imparțialității constă în a analiza dacă, independent de conduita personală a judecătorului, anumite împrejurări care pot fi verificate dau naștere unor suspiciuni de lipsă de imparțialitate;

C. strămutarea la altă instanță judecătorească din circumscripția aceleiași curți de apel este, în toate cazurile, suficientă pentru a înlătura motivele de bănuială legitimă care au stat la baza măsurii strămutării.

22 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

A. dacă dreptul la viață sau integritate fizică nu este respectat în mod intenționat, obligația pozitivă de creare a unui „sistem judiciar eficace" implică în mod necesar începerea procesului penal și nu poate fi satisfăcută chiar dacă victima ar dispune de căi de atac civile, administrative sau disciplinare;

B. valoarea taxelor, estimate în cadrul circumstanțelor deosebite dintr-un anumit caz, inclusiv posibilitatea reclamantului de a le plăti și stadiul procedurii în care a fost impusă restricția, sunt factori materiali în a stabili dacă o persoană are sau nu drept de acces la instanță sau dacă, pe seama taxelor ce trebuie plătite, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost slăbită;

C. accesul la căile de atac interne numai pentru a-i fi dată posibilitatea reclamantului să fie informat cu privire la inexistența capacității procesuale a autorității pârâte nu ridică nicio problemă în temeiul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

23 Nu intră în competența de soluționare în primă instanță a Judecătoriei sectorului 2 București:

A. cererea principală având ca obiect dezbaterea procedurii succesorale a unui defunct având ultimul domiciliu situat în circumscripția Judecătoriei sectorului 2 București;

B. cererea principală având ca obiect obligarea pârâtului la plata către reclamant a sumei de 3.000 lei, cu titlu de despăgubiri materiale cauzate prin săvârșirea unei fapte ilicite, dacă domiciliul pârâtului este situat în circumscripția Judecătoriei sectorului 1 București, fapta ilicită s-a săvârșit în circumscripția Judecătoriei Baia Mare, iar prejudiciul s-a produs în circumscripția Judecătoriei sectorului 2 București;

C. cererea reconvențională având ca obiect obligarea reclamantului la plata către pârât a sumei de 2.000 de lei, formulată într-un proces început printr-o cerere principală având ca obiect revendicarea de drept comun a unui imobil cu valoare impozabilă de 210.000 lei, atât imobilul, cât și domiciliul pârâtului fiind situate în circumscripția Judecătoriei sectorului 2 București.

24 În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Comunității Europene (denumită în prezent Curtea de Justiție a Uniunii Europene) a reținut că, atunci când în fața instanțelor naționale se invocă lipsa de validitate a actelor instituțiilor comunitare:

A. acestea au competența de a declara că actele instituțiilor comunitare sunt lipsite de validitate;

B. în anumite condiții în cazul măsurilor provizorii, pot fi impuse excepții de la regula potrivit căreia instanțele naționale nu sunt competente să constate lipsa de validitate a actelor comunitare;

C. deși este prevăzută repartizarea competențelor între Curte și instanțele naționale, atât Curtea, cât și aceste instanțe sunt abilitate să constate lipsa de validitate a actelor instituțiilor comunitare.

25 Decizia dată asupra sesizării Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

A. este, pentru toate instanțele, obligatorie de la data publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I;

B. nu are niciun efect asupra proceselor definitiv soluţionate;

C. nu va mai fi aplicată în procesele în curs de judecată la data abrogării dispoziţiei legale care a făcut obiectul dezlegării, chiar dacă respectiva dispoziţie continuă să se aplice în raportul juridic dedus judecății.

26 În materia introducerii în proces a altor persoane care pot lua parte la judecată:

A. cererea principală și cererea de intervenție voluntară principală sunt supuse aceleiași taxe judiciare de timbru;

B. spre deosebire de cererea de intervenție voluntară principală, cererea de chemare în garanție trebuie făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată;

C. terțul introdus în cauză, în condițiile art. 78 C. proc. civ., nu are obligația formulării întâmpinării.

27 Apelul incident:

A. se depune de către intimat la instanţa de apel odată cu întâmpinarea la apelul principal, în cel mult 10 zile de la comunicarea apelului principal către intimat;

B. va rămâne fără efect, dacă apelul principal este anulat pentru lipsa dovezii calității de reprezentant a avocatului semnatar al cererii de apel;

C. care a fost repartizat la un complet diferit de cel învestit cu soluționarea apelului principal declarat împotriva aceleiași hotărâri, se suspendă până la soluționarea apelului principal.

28 Dacă în cursul unui proces având ca obiect revendicarea de drept comun a unui imobil, dreptul de proprietate asupra acestuia este transmis de către pârât, printr-un contract de vânzare, unui terț:

A. în ipoteza în care pârâtul decedează, instanța va dispune introducerea, din oficiu, în proces a terțului în locul pârâtului, ca urmare a decesului acestuia din urmă, terțul urmând să preia procedura în starea în care se afla la momentul la care a fost introdus în cauză;

B. în ipoteza în care pârâtul decedează, până la momentul închiderii dezbaterilor asupra fondului, judecata procesului se va suspenda de drept, cu excepția cazului în care partea interesată va solicita introducerea în judecată a terțului în locul pârâtului, ca urmare a decesului acestuia din urmă;

C. instanța va introduce, din oficiu, terțul în proces, urmând ca, în cazul în care pârâtul rămas în proces decedează până la momentul închiderii dezbaterilor asupra fondului, judecata procesului să se suspende de drept, cu excepția cazului în care partea interesată va solicita introducerea în judecată a moștenitorilor pârâtului.

29 După casarea cu trimitere decisă de către instanța de recurs:

A. instanţa care rejudecă procesul, în limitele casării, va dispune numai administrarea probelor indicate prin decizia de casare;

B. instanţa care rejudecă apelul nu va putea crea intimatului din apel, în afara de cazul în care el consimte expres la aceasta sau în cazurile anume prevăzute de lege, o situaţie mai rea decât cea stabilită prin hotărârea casată, în ipoteza în care în etapa procesuală a recursului a fost admis numai recursul declarat de această parte;

C. rejudecarea procesului în fond se va putea face de către instanţa de recurs la termenul la care a avut loc admiterea recursului, situaţie în care aceasta va pronunţa o singură decizie.

30 În caz de coparticipare procesuală:

A. judecătorul are obligația să dispună, prin rezoluție, reprezentarea prin mandatar a pârâților sau, după caz, a reclamanților ce figurează în proces într-un număr foarte mare, caz în care îndeplinirea procedurii de comunicare a actelor de procedură se va efectua numai pe numele mandatarului, la domiciliul sau sediul acestuia;

B. ca regulă, apărările cuprinse în întâmpinarea formulată de către unul dintre pârâți nu le profită celorlalți pârâți;

C. reclamanții care nu s-au înfățișat vor continua totuși să fie citați, chiar dacă, potrivit legii, au termen în cunoștință.

31 În cazul unei persoane puse sub interdicție judecătorească:

A. atunci când procurorul pornește o acțiune civilă necesară pentru apărarea drepturilor acesteia, instanța va proceda, din oficiu, la introducerea acesteia în proces, chiar dacă părțile se împotrivesc;

B. dacă aceasta este citată la domiciliul său, prin reprezentantul său legal, procedura de citare este legal îndeplinită;

C. se procedează la luarea interogatoriului reprezentantului său legal cu privire la faptele personale ale celui pus sub interdicție, dacă aceste fapte sunt de natură să ducă la soluționarea procesului.

32 Înalta Curte de Casație și Justiție, într-o decizie pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, a reținut că:

A. este inadmisibil recursul declarat împotriva încheierii de suspendare a procesului, pronunțate de către o curte de apel, în cazul în care această instanță judecă în ultimă cale de atac;

B. din moment ce art. 483 alin. (1) C. proc. civ. nu face nicio mențiune cu referire la obiectul recursului, încheierile, fie premergătoare, fie cele prin care se finalizează procesul, nu sunt supuse recursului;

C. recursul formulat împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei este admisibil, indiferent dacă încheierea de suspendare a fost pronunțată de instanță într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă.

33 Autoritatea de lucru judecat:

A. privește dispozitivul și toate considerentele unei hotărâri judecătorești;

B. care a fost invocată ca motiv de apel, dar instanța de apel a omis să se pronunțe asupra sa, poate fi invocată din oficiu ca motiv de ordine publică și analizată în etapa recursului declarat împotriva deciziei pronunțate în apel;

C. nu poate fi invocată de către părți pentru prima dată în apel, decât dacă hotărârea pronunțată într-un proces anterior, indicată ca având autoritate de lucru judecat, a devenit definitivă după înregistrarea cererii de chemare în judecată la instanță în procesul ulterior, aflat în curs de judecată în apel.

34 În ceea ce privește dreptul de dispoziție al unui reclamant în vârstă de 13 ani:

A. acesta a fost nesocotit în mod nepermis în ipoteza în care instanța nu a luat act de renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată, făcută în proces de către reprezentantul legal al reclamantului, argumentând că renunțarea nu este în interesul minorului;

B. se consideră că acesta este încălcat atunci când reclamantul nu a fost legal citat prin reprezentantul său legal, la domiciliul acestuia din urmă;

C. acesta a fost încălcat atunci când instanța a obligat pârâtul la plata către reclamant a cheltuielilor de judecată ocazionate de desfășurarea procesului, chiar dacă acestea nu au fost pretinse în respectivul proces, argumentând că acordarea lor se impunea pentru apărarea drepturilor minorului.

35 Suspendarea executării hotărârii pronunţate în apel:

A. se poate dispune ori de câte ori recursul nu suspendă de drept executarea, la cererea intimatului din acel recurs, prin încheiere motivată pronunţată de către instanţa competentă să judece recursul;

B. nu este condiționată de depunerea dovezii de consemnare a cauțiunii ori de câte ori recurentul este scutit, potrivit legii, de obligația de plată a taxei judiciare de timbru aferente cererii de recurs;

C. nu se dispune, în toate cazurile, de completul care judecă recursul pe fond.

36 Dacă pârâtul nu cunoaște limba română:

A. o persoană de încredere cunoscătoare a limbii vorbite de către pârât nu poate face niciodată oficiul de traducător, chiar dacă nu poate fi asigurată prezența unui traducător autorizat;

B. grefierul poate face oficiul de traducător, atunci când părțile sunt de acord, chiar dacă există traducător autorizat pentru limba vorbită de către pârât;

C. acesta nu va putea fi interogat.

37 Constituie apărare de fond:

A. excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de către cel chemat în judecată printr-o cerere de chemare în garanție formulată de către pârât;

B. nulitatea absolută a actului juridic a cărui executare se solicită de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, sancțiune civilă invocată de către pârât prin întâmpinarea formulată în fața primei instanțe;

C. cererea de strămutare a procesului, formulată de către pârât, pentru motiv de bănuială legitimă.

38 Intră în competența de soluționare a Curții de Apel București:

A. cererea de recuzare a unui judecător din cadrul Tribunalului București, când, din pricina abținerii sau recuzării, nu se poate alcătui un complet care să o judece;

B. conflictul negativ de competență ivit între un organ cu activitate jurisdicțională și Judecătoria sectorului 3 București;

C. cererea de strămutare a procesului aflat pe rolul Judecătoriei sectorului 4 București întemeiată pe motivul de bănuială legitimă vizând calitatea pârâtului de judecător la Tribunalul București.

39 Revizuirea unei hotărâri poate fi cerută și atunci când:

A. există hotărâri definitive potrivnice, pronunţate asupra fondului ori care evocă fondul, date de instanţe de acelaşi grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri;

B. după ce hotărârea a devenit definitivă, Curtea Constituţională s-a pronuntat asupra unei excepţii de neconstituţionalitate, declarând neconstituţională o prevedere legală pe baza căreia s-a soluționat în mod definitiv pricina, excepția de neconstituionalitate fiind invocată într-o altă cauză;

C. instanţa de recurs nu s-a pronunţat asupra unuia dintre recursurile provocate declarate în cauză.

40 În materia termenelor procedurale:

A. termenul prevăzut de art. 254 alin. (4) lit. a) C. proc. civ. se împlinește într-o zi de marți, dacă aceasta și ziua precedentă nu sunt zile nelucrătoare, iar proba a fost încuviințată în ziua de luni a săptămânii anterioare;

B. termenul de 7 zile prevăzut de art. 163 alin. (3) lit. g) C. proc. civ. se calculează zi cu zi;

C. termenul de apel nu începe să curgă pentru un pârât pus sub interdicție judecătorească cât timp nu a fost desemnată pentru acesta o persoană care să îl asiste.

41 Pe rolul Tribunalului a fost înregistrată contestaţia formulată de domnul M.T. împotriva notificării nr. 94/28.03.2017 prin care angajatorul intimat S.C. IAF S.A. a dispus încetarea contractului individual de muncă la sfârşitul perioadei de probă. S-a solicitat anularea notificării şi repunerea părţilor în situaţia anterioară, prin obligarea intimatei să-l reintegreze în muncă şi să-i plătească drepturile salariale de care a fost lipsit. Salariatul contestator a arătat că, în anul 2015, a încheiat cu societatea angajatoare un contract individual de muncă prin care a fost angajat în funcţia de referent, cu o perioadă de probă de 60 de zile, principalele atribuţii pe care le avea de îndeplinit fiind înregistrarea şi arhivarea documentelor financiar-contabile din firmă, în subordinea directorului economic. În anul 2017, în contextul în care firma a demarat un proiect imobiliar, angajatorul i-a propus o modificare a contractului individual de muncă prin trecerea pe funcţia de asistent manager, cu creşterea salariului, dar modificarea duratei nedeterminate a contractului în durată determinată pe 2 ani. A acceptat propunerea astfel că părţile au încheiat un act adiţional la contractul individual de muncă, act adiţional înregistrat sub nr. 1/01.03.2017, prin care se prevedea noul post cu o perioadă de probă de 30 de zile, noul salariu, precum şi faptul că durata contractului va înceta la 01.03.2019. A susţinut salariatul contestator că noua perioadă de probă a fost nelegal cuprinsă în actul adiţional câtă vreme aptitudinile i-au fost verificate la începutul raportului de muncă, iar atribuţiile de îndeplinit în cele 2 posturi erau asemănătoare.
Intimata angajatoare a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea contestaţiei ca fiind neîntemeiată. A susţinut că la începutul anului 2017 s-a decis demararea unui proiect imobiliar prin construirea unui ansamblu rezidenţial într-o perioadă de 2 ani, fiind luate măsuri de organizare cu resursele umane din firmă. La negocierea cu salariatul M.T. a fost în mod legal convenită o nouă perioadă de probă, cu ocazia modificării contractului individual de muncă, pentru că angajatorul are dreptul să verifice aptitudinile salariatului său la trecerea într-o nouă funcţie. În funcţia de asistent manager, contestatorul avea de îndeplinit sarcini mai complexe, anume să întocmească rapoarte, procese-verbale ale activităţii tuturor compartimentelor societăţii şi care erau destinate managerului în subordinea căruia se găsea.
Tribunalul a pronunţat o sentinţă prin care a respins contestaţia ca neîntemeiată, cu motivarea că prin semnarea actului adiţional părţile au fost de acord să modifice clauza referitoare la felul muncii din contractul individual de muncă, iar în acest caz salariatul poate fi supus la o nouă perioadă de probă.
În apelul pe care l-a declarat împotriva sentinţei contestatorul a susţinut că nu putea fi supus decât unei singure perioade de probe, la începutul raportului de muncă, nu şi la trecerea sa pe funcţia de asistent manager care a însemnat o promovare.
Soluţinând apelul, Curtea de Apel pronunţă o decizie prin care:

A. Admite apelul, schimbă sentinţa şi anulează notificarea nr. 94/28.03.2017, cu motivarea că o nouă perioadă de probă la schimbarea felului muncii poate fi convenită prin actul adiţional la contractul individual de muncă numai dacă se schimbă semnificativ atribuţiile postului, dar se păstrează nemodificată durata contractului;

B. Admite apelul, schimbă sentinţa şi anulează notificarea nr. 94/28.03.2017, cu motivarea că salariatul nu a fost informat asupra noii perioade de probe impuse de angajator la modificarea duratei contractului;

C. Respinge apelul ca nefondat.

42 Tribunalul a fost sesizat cu acțiunea formulată de reclamantă prin care a solicitat obligarea pârâtului salariat să plătească suma de 2.500 euro, reprezentând despăgubiri conform actului adițional la contractul individual de muncă. Arată că pârâtul a demisionat şi a părăsit locul de muncă fără a respecta termenul de preaviz legal, de 20 de zile lucrătoare, prevăzut de art. 81 alin. (4) din Codul muncii şi de contractul individual de muncă; nerespectând acest preaviz, pârâtul intră sub incidența prevederilor pct. I din actul adițional la contractul de muncă (care constituie legea părților), fiind obligat să plătească reclamantei angajatoare o sumă de 2.500 euro, cu titlul de despăgubiri, pentru prejudiciul cauzat (beneficiu nerealizat).
Tribunalul a pus în discuție inadmisibilitatea clauzei penale stabilite prin actul adițional la contractul de muncă, prin raportare la art. 38 coroborat cu art. 254 din Codul muncii, și, în consecință, nulitatea acestei clauze, conform dispozițiilor art. 57 din același cod şi a respins acţiunea considerând că este interzisă stipularea clauzei penale. Împotriva sentinţei a declarat apel reclamanta.
În raport cu jurisprudența Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, Curtea:

A. va admite apelul, va schimba sentinţa şi va admite acţlunea în parte. Clauza penală este, în principiu, admisibilă în contractul individual de muncă, eficacitatea sa fiind limitată la nivelul efectiv al prejudiciului suferit de angajator; astfel, în cazul în care prejudiciul suferit de angajator ar fi inferior nivelului clauzei penale, aceasta va fi eficientă numai până la concurența nivelului real al prejudiciului; bineînțeles, în cazul în care, dimpotrivă, valoarea prejudiciului ar fi superioară cuantumului clauzei penale, atunci clauza penală va avea natura unei clauze de atenuare a răspunderii, favorabilă angajatului;

B. va admite apelul, va schimba sentinţa şi va admite acţiunea. Clauza penală ar putea fi admisibilă și în cazul contractelor de muncă, revenind instanței rolul de a aprecia caracterul excesiv al cuantumului despăgubirii prevăzute anticipat ca prejudiciu;

C. va respinge apelul. Constituind un drept legal al angajatului, acesta nu poate renunța la el, conform art. 38 din Codul muncii. Clauza penală stipulată în contractul individual de muncă sau într-un act adițional la acesta are o asemenea semnificație, de renunțare implicită la dreptul salariatului de a-i fi angajată răspunderea patrimonială numai în justiție, pe baza unei evaluări judiciare a pagubei, fiind interzisă conform art. 10 din Codul muncii și, în consecință, lovită de nulitate, în temeiul art. 57 din același cod, sancțiune juridică care poate fi constatată pe cale de acțiune sau pe cale de excepție.

43 Doamna R.F., născută la data de 15 iulie 1958, a fost înscrisă la pensie anticipată parţială începând cu data de 1 august 2018, prin decizie emisă de casa teritorială de pensii, fiind constatată îndeplinită condiţia stagiului complet de cotizare. Pensia anticipată parţială nu a fost pusă în plată pentru că beneficiara acesteia nu a prezentat dovada încetării calităţii de asigurat, doamna R.F. continuând raportul de muncă. La data de 19 august 2019, doamna R.F. a adresat casei teritoriale de pensii o cerere prin care solicita să nu fie transformată pensia anticipată parţială în pensie pentru limită de vârstă, la împlinirea vârstei standard de pensionare, deoarece doreşte să continue activitatea până la împlinirea vârstei de 65 de ani sens în care a notificat angajatorului său opţiunea de continuare a activităţii. În dovedirea solicitării sale, pensionara a prezentat copia notificării din data de 16 august 2019 prin care informa pe angajatorul S.C. T.H. S.R.L. că îşi exercită dreptul de a continua activitatea în funcţia de contabil pe care o ocupă în baza contractului individual de muncă din 2001, în condiţii identice cu colegul său, domnul M.P., încadrat pe un alt post de contabil din cadrul firmei.
Prin decizia de pensie nr. 207845 din data de 30 septembrie 2019, casa teritorială de pensii a dispus trecerea doamnei R.F. la pensie pentru limită de vârstă începând cu data de 15 septembrie 2019, cu motivarea că, în sistemul public de pensii, pensia anticipată parţială se transformă din oficiu în pensie pentru limită de vârstă la data îndeplinirii condiţiilor legale.
Nemulţumită de măsura luată de casa teritorială de pensii prin decizia nr. 207845 din data de 30 septembrie 2019, doamna R.F. a formulat contestaţie prin care a solicitat anularea actului şi repunerea sa în situaţia anterioară emiterii deciziei de trecere la pensia pentru limită de vârstă.
Intimata casa teritorială de pensii nu a formulat apărări de fond prin întâmpinare.
Prin sentinţa pronunţată în soluţionarea litigiului de asigurări sociale, Tribunalul a respins contestaţia ca fiind neîntemeiată cu motivarea că vârsta standard de pensionare în cazul contestatoarei a fost împlinită la data de 15 septembrie 2019, dată la care are loc din oficiu trecerea la categoria pensiei pentru limită de vârstă, fiind nerelevantă situaţia juridică a contractului individual de muncă dintre salariata R.F. şi angajatorul S.C. T.H. S.R.L., respectiv data la care încetează calitatea de persoană asigurată.
Contestatoarea a declarat apel împotriva sentinţei pronunţate de tribunal. A susţinut că soluţia este netemeinică şi nelegală, fiindu-i încălcat dreptul la muncă. A reluat toate aspectele de fapt şi de drept prezentate în contestaţia introductivă şi a concluzionat că prin decizia emisă de casa teritorială de pensii a fost plasată într-o situaţie de discriminare faţă de asiguraţii bărbaţi.
Curtea de Apel, rejudecând cauza în fond:

A. Admite apelul şi schimbă sentinţa pronunţată de tribunal, în sensul că admite contestaţia şi anulează decizia de pensie nr. 207845 din data de 30 septembrie 2019 cu motivarea că doamna R.F. şi-a exercitat dreptul de a continua activitatea până la împlinirea vârstei standard de pensionare pentru un asigurat bărbat. Urmare notificării adresate angajatorului, contractul individual de muncă dintre părţi va înceta de drept la data la care salariata va împlini 65 de ani, dată la care va îndeplini condiţiile pensiei pentru limită de vârstă;

B. Respinge apelul ca fiind nefondat. În considerentele deciziei se arată că doamna R.F. a pierdut calitatea de persoană asigurată la data împlinirii vârstei standard de pensionare prevăzută de Legea privind sistemul unitar de pensii publice. Notificarea adresată angajatorului pentru continuarea activităţii nu poate modifica vârsta de pensionare pentru că nu a fost aprobată de angajator;

C. Respinge apelul ca fiind nefondat, cu motivarea că vârsta standard de pensionare a femeii urmează regulile prevăzute de legislaţia asigurărilor sociale. Nu poate fi acceptată o situaţie de excepţie în care vârsta standard de pensionare a femeii să fie identică cu cea a bărbaţilor pentru că, în felul acesta, se ajunge la crearea unei situaţii mai favorabile femeii prin majorarea stagiului de cotizare realizat.

44 Instanța a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii.
Identificați soluția Curții Constituționale:

A. a admis excepția de neconstituționalitate şi a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care sintagma "condiții de vârstă standard" nu exclude posibilitatea femeii de a solicita continuarea executării contractului individual de muncă, în condiții identice cu bărbatul, respectiv până la împlinirea vârstei de 65 de ani;

B. a respins excepția de neconstituționalitate, constatând că dispozițiile art. 56 alin. (1) lit.c) teza întâi din Legea nr.53/2003 - Codul muncii sunt constituționale în raport de criticile formulate. Posibilitatea pe care o are femeia de a-și exercita dreptul la muncă și după pensionare, prin încheierea unui nou contract individual de muncă, reprezintă o garanție suficientă a acestui drept fundamental. Mai mult, Curtea constată că, într-o atare situație, nu operează o restrângere a exercițiului dreptului la muncă întemeiată exclusiv pe criteriul de sex;

C. a admis excepția invocată cu motivarea că dispozitiile art. 56 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr.53/2003 - Codul muncii sunt neconstituționale în raport de prevederile art. 1 alin. (3) din Constitutie, dar nu şi în raport de art. 4 alin. (2) referitor la egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin.(1) referitor la dreptul la muncă și art. 148 alin. (2) și (4) referitor la integrarea în Uniunea Europeană.

45 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 14.09.2017 pe rolul Tribunalului, reclamantul I.N.H. a solicitat obligarea pârâtei M.E. să restituie suma de 4.321 lei, încasată nedatorat în lunile octombrie 2014 şi august 2015, cu titlu de primă de vacanţă pentru anii 2014 şi 2015. A arătat reclamantul că are statut de instituţie publică, iar în urma unui control al Curţii de Conturi a României din anul 2016 s-a constatat că au fost acordate tuturor salariaţilor prime de vacanţă, în baza contractului colectiv de muncă în vigoare în perioada 2013-2015, cu nerespectarea prevederilor legale aplicabile salarizării personalului din instituţiile publice finanţate din venituri proprii. Prin decizia nr. 21/2016 emisă de Curtea de Conturi a României s-a dispus în sarcina instituţiei publice recuperarea sumelor plătite nelegal, iar măsura este definitivă ca urmare a faptului că acţiunea în contencios administrativ formulată a fost respinsă.
Prin întâmpinare, pârâta M.E. a susţinut că cererea de restituire a drepturilor salariale este neîntemeiată pentru că cele 2 prime de vacanţă au fost încasate în temeiul contractului colectiv de muncă care a încetat la sfârşitul anului 2015 şi care nu a fost anulat prin hotărâre judecătorească pe durata valabilităţii sale, astfel că era obligatoriu pentru părţile contractante.
În soluţionarea conflictului de muncă, Tribunalul a pronunţat o hotărâre prin care a admis cererea de chemare în judecată şi a obligat salariata pârâtă să restituie angajatorului reclamant suma de 4.321 lei, încasată necuvenit în baza contractului colectiv de muncă încheiat la nivelul instituţiei publice, pe motiv că în decizia emisă de Curtea de Conturi a României s-a declarat caracterul nelegal al clauzei referitoare la plata primei de vacanţă.
În apelul declarat de pârâtă au fost reluate apărările formulate la judecata de fond.
Curtea de Apel pronunţă o decizie prin care:

A. Respinge apelul ca fiind nefondat;
B. Admite apelul şi schimbă sentinţa tribunalului, în sensul că respinge acţiunea în răspundere patrimonială pe motiv că drepturile salariale au fost încasate de salariata pârâtă în baza unui contract colectiv de muncă deplin valabil, care nu a fost anulat de instanţa de judecată pe durata existenţei lui;
C. Admite apelul şi schimbă în parte sentinţa tribunalului, în sensul că respinge cererea de restituire a primei de vacanţă încasată în luna august 2015 pe motiv că în acest an şi alte categorii de personal bugetar au beneficiat de drepturi similare, sub forma tichetelor de vacanţă, cu păstrarea sentinţei cât priveşte obligarea pârâtei la restituirea primei de vacanţă încasate necuvenit în anul 2014.

46 Prin prima cerere de chemare în judecată înregistrată, în data de 13.02.2018, sub nr. 1456/2018, pe rolul Tribunalului București, reclamantul A a solicitat obligarea pârâtului B la lăsarea în deplină proprietate și liniștită posesie în favoarea sa a imobilului situat în sectorul 2 București.
Tribunalul București a pronunțat sentința civilă nr. 6457/07.06.2018, prin care a admis cererea și a obligat pârâtul B să restituie imobilul specificat reclamantului A.
Împotriva acestei hotărâri judecătorești a declarat apel pârâtul B, ce a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel București.
Prin a doua cerere de chemare în judecată înregistrată, în data de 14.03.2019, sub nr. 900/2019, pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București, reclamantul B (pârâtul din procesul anterior) a solicitat obligarea pârâtului A (reclamantul din procesul anterior) la plata sumei de 3.000 lei, cu titlu de cheltuieli necesare și utile aduse de reclamantul B aceluiași imobil din procesul anterior, în perioada în care l-a posedat.
La primul termen de judecată acordat în fața Judecătoriei sectorului 2 București, judecata cauzei s-a amânat pentru nelegala îndeplinire a procedurii de citare cu pârâtul A.
La cel de-al doilea termen de judecată acordat în fața aceleiași instanțe, pârâtul A a invocat excepția conexității procesului ce formează obiectul dosarului nr. 900/2019 cu cel ce formează obiectul dosarului nr. 1456/2018.

A. Judecătoria sectorului 2 București va respinge, ca tardivă, excepția conexității celor două procese, din moment ce aceasta putea fi invocată cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanței ulterior sesizate, iar nu la cel de-al doilea termen;

B. Judecătoria sectorului 2 București va respinge excepția conexității celor două procese, constatând că, deși aceasta a fost invocată cu respectarea termenului legal, nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru conexarea proceselor;

C. Judecătoria sectorului 2 București va admite excepția conexității celor două procese și va trimite dosarul instanței superioare în grad.

47 În legătură cu cererea de intervenție voluntară accesorie formulată de către o societate în interesul pârâtului, pârât care are calitatea administrator și acționar al acestei, dar care a fost chemat în judecată în calitate de persoană fizică, iar nu de administrator sau acționar al societății, pentru pretinsa săvârșire a unei fapte ilicite constând în afirmațiile prejudiciabile adresate reclamantei în cadrul unei emisiuni televizate, fără nicio legătură cu activitatea societății, în jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că:

A. simpla calitate a pârâtului de acționar și administrator al unei societăți justifică interesul propriu al acesteia de a formula cerere de intervenție voluntară accesorie în interesul pârâtului;

B. simpla susținere a unor consecințe pe care soluția pronunțată în cauză le-ar avea asupra imaginii societății, chiar dacă acestea nu sunt identificate și arătate în concret, duce la concluzia existenței unui interes propriu al societății de a formula cerere de intervenție voluntară accesorie în interesul pârâtului;

C. invocarea notorietății legăturii dintre societate, publicația X și pârât nu poate justifica existența interesului personal al societății de a formula o cerere de intervenție voluntară accesorie în interesul pârâtului, în condițiile în care nu s-a dovedit în ce fel ar fi afectată imaginea societății de eventuala obligare a pârâtului la publicarea unei hotărâri nefavorabile pe platforma on-line a publicației X.

48 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 08.01.2019, pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București, reclamanta Asociația de Proprietari Bl. A a solicitat obligarea pârâtului B la plata sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli de întreținere aferente perioadei 01.02.2015 - 01.06.2015.
În motivarea cererii, reclamanta a arătat că pârâtul, în calitate de proprietar al apartamentului din condominiu, nu și-a îndeplinit obligația legală de plată a cotei de contribuție ce îi revenea la cheltuielile asociației de proprietari.
Judecătoria sectorului 2 București a pronunțat sentința civilă nr. 245/09.04.2019, prin care a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune, invocată din oficiu, și a respins cererea ca prescrisă.
Împotriva acestei hotărâri judecătorești, reclamanta a declarat apel, ce a fost înregistrat pe rolul Tribunalului București.
În motivarea apelului, apelanta-reclamantă a arătat că, în mod nelegal, prima instanță a invocat, din oficiu, excepția prescripției extinctive a dreptului material la acțiune, aceasta putând fi invocată exclusiv de către pârât, care nu a înțeles să o invoce.
Intimatul-pârât a formulat în termen legal întâmpinare la apel, în cuprinsul căreia a susținut că excepția prescripției extinctive a dreptului material la acțiune poate fi invocată în orice stare a pricinii, motiv pentru care înțelege să o invoce în apel pentru a combate orice argument al apelantei-reclamante. Deși pârâtul a susținut că nu contestă existența și întinderea creanței reclamantei, a arătat că nu are mijloace materiale pentru plata sumei pretinse.
Tribunalul București a admis apelul, a anulat sentința civilă apelată și, evocând fondul, a admis cererea și a obligat pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli de întreținere aferente perioadei 01.02.2015 - 01.06.2015.
Împotriva hotărârii judecătorești pronunțate de Tribunalul București, pârâtul a formulat contestație în anulare.
În motivarea contestației în anulare, contestatorul-pârât a arătat că Tribunalul București nu a analizat apărările sale cuprinse în întâmpinarea formulată împotriva apelului, aspect dovedit în cauză, fiind incident motivul de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. (2) pct. 3 C. proc. civ.

A. Tribunalul București va respinge contestația în anulare, apreciind că nu este incident motivul de contestație în anulare invocat;
B. Tribunalul București va respinge contestația în anulare, apreciind că hotărârea atacată nu este susceptibilă de exercițiul acestei căi de atac extraordinare;
C. Tribunalul București va admite contestația în anulare, va anula decizia civilă atacată și, rejudecând apelul, îl va respinge ca nefondat.

49 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională, analizând sintagma "pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul" din cuprinsul dispozițiilor art. 509 alin. (1) C. proc. civ. cu referire la motivul de revizuire prevăzut la pct. 11 din cuprinsul acestora, a reținut că:

A. textul legal menționat nu încalcă accesul liber la justiție al cetățenilor, garantat de art. 21 din legea fundamentală, ci numai art. 147 alin. (4) din Constituție, referitor la caracterul general obligatoriu, de la data publicării în Monitorul Oficial al României, al deciziilor Curții Constituționale;
B. constatarea neconstituționalității unui text de lege ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate trebuie să profite autorilor acesteia și nu poate constitui doar un instrument de drept abstract, întrucât și-ar pierde caracterul concret;
C. textul legal menționat, deși neconstituțional, nu impune o limitare nepermisă a exercitării unei căi de atac.

50 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 13.02.2019, pe rolul Judecătoriei sectorului 5 București, reclamantul A a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul B, evacuarea imobilului situat în sectorul 5 București.
Judecătoria sectorului 5 București a admis cererea și a dispus evacuarea pârâtului B din imobilul în litigiu, prin sentința civilă nr. 104/15.05.2019.
Împotriva acestei hotărâri judecătorești a declarat apel pârâtul, ce a fost înregistrat pe rolul Tribunalului București - Secția a IV-a civilă, fiind repartizat aleatoriu completului C15A.
În ședința publică din data de 10.10.2019, apelantul-pârât a formulat cerere de recuzare a celor doi judecători ce compuneau completul de apel, întemeiată pe art. 42 alin. (1) pct. 1 C. proc. civ. În motivarea cererii de recuzare, apelantul-pârât a arătat că judecătorii și-au exprimat părerea cu privire la hotărârea ce urmează a fi dată în apel, ca urmare a soluției nemotivate de respingere a probelor pe care acesta le-a propus prin cererea de apel. Această soluție a fost pronunțată la un termen de judecată anterior la care pârâtul a fost reprezentat prin avocat. În dovedirea cererii de recuzare, apelantul-pârât a indicat, în acest sens, ca probă copia electronică a înregistrării ședinței de judecată de la acel termen. De asemenea, apelantul-pârât a atașat la dosar dovada achitării taxei judiciare de timbru aferente acestei cereri.

A. Completul C15 A al Tribunalului București - Secția a IV-a civilă va suspenda judecarea apelului și va înainta cererea de recuzare spre soluționare unui alt complet al instanței respective, în compunerea căruia nu vor intra cei doi judecători recuzați; completul respectiv va anula/va respinge ca tardivă cererea de recuzare, prin încheiere susceptibilă de recurs de competența Curții de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicarea deciziei din apel;

B. Completul C15 A al Tribunalului București - Secția a IV-a civilă va continua judecarea apelului, fără însă să pronunțe o soluție asupra acestuia, și va înainta cererea de recuzare spre soluționare unui alt complet al instanței respective, în compunerea căruia nu vor intra cei doi judecători recuzați; completul respectiv va anula/va respinge ca tardivă cererea de recuzare, prin încheiere susceptibilă de recurs de competența Curți de Apel București, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii;

C. Completul C15 A al Tribunalului București - Secția a IV-a civilă va continua judecarea apelului, fără însă să pronunțe o soluție asupra acestuia, și va înainta cererea de recuzare spre soluționare unui alt complet al instanței respective, în compunerea căruia nu vor intra cei doi judecători recuzați; completul respectiv va anula/va respinge ca tardivă cererea de recuzare, prin încheiere susceptibilă de recurs de competența Curți de Apel București, în termen de 5 zile de la comunicarea deciziei din apel.